

Turecko 2009 – 2.část

Přesouváme se k hoře Nemrut s pověstnými obřími sochami bohů, cestou pyramida manželky Komaggenského krále Antiocha, dále 2000 let starý římský most, hrad Arsameia. Lezeme na něj a pozorujeme z vrcholu kuchařku, jak stojí u hrnců jako sádrový trpaslík, jen ruce má jak tuleň. V noci nám víchř rve stan, balíme ho a zalézáme po tmě do chaty, kde už nás většina leží na podlaze. Brzy ráno vyrážíme za 10 eur po deseti lidech v terénních vozech po nekonečných serpentinách na horu Nemrut (2150 m), abychom stihli východ slunce. Na vrcholu hory nechal Antiochie postavit monumentální mauzoleum. Obří sochy Apollóna, Dia, Hérakla a Tyché. Taky i svou sochu, protože je příbuzný bohům. Navíc sochy lvů a orlů, kteří to vše měli hlídat, ale před Římany neuhlídali. Východ slunce je úchvatný a nelitujeme, že jsme museli tak brzy vstávat. Jedeme na východ až k řece Eufkrat, je vyhlášena soutěž, kdo v ní udělá pět temp, získá odměnu. Je průzračně čistá, ale ledová. Když z ní po sedmi tempech vylézám, drkotám zubany a bez ostychu se převlékám, neboť se mi dole pod pupíkem udělal druhý. Tam si večer přikládám odměnu, ohřívací pytlík a čekám, co to udělá a ono dlouho nic. Tady se kdysi rozléhala slavná Mezopotámie. Ještě si prohlédneme obří přehradu na Eufratu, kvůli zadržované vodě se vedou spory se sousedním Irákem. A je tu posvátné město Sauli Urfa, údajné rodiště proroka Abraháma . Oblouky zdobená slavná Abraháмова tůň, neboli posvátné rybí jezírko je obklopeno mešitami. Nejstarší je z 8. století, kromě toho procházíme tržnicí, dědci hrají v hospůdkách domino a popíjí čaj. Na promenádě chodí v kalhotách, co mají pudlo až u kolen, v tzv. nasrávačkách. Docela by se nám hodily, neboť hygiena v kuchyni se moc nezlepšila. I celonoční přesun byl několikrát přerušen, a tak jsme se protentovali až k Levantskému moři. V kempu Anamur odpočíváme, plaveme v čistém moři bez mušlí, pláž je oblázková, v dáli v oparu je Kypr. nedaleko je křižácký hrad, ale já už mám ze Sýrie na ty hrady alergii. Přesouváme se do kaňonu řeky Koprulu. Nejstarší účastník Pepa slaví 89 let. Pane jo, klobouk dolů. Jdeme na procházku proti proudu, pozorujeme divoké peřeje, most, polodivoké kozy, které skáčou po strmých skalách. Obdivuji emancipované Turkyně, které srpí obilí, hlídají děcka, baba rube špalky. Diskriminovaní Turci nesmí nic dělat, jen sedí, čumí a kouří. Tam bych poslal naše feministky ! Jedeme na raftu 10 km WW III. Kormidelník nám dává povely rusky, nu što vperjod, curyk neznáje. Večeře v restauraci, pstruh, rýže, těstoviny, brambory, zelenina. přidáváme si, anžto Turkům věříme více nežli naší polní kuchyni. Ráno navštívíme nádherný amfiteátr Aspendos, průměr 100 m, kapacita 20000 diváků, vynikající akustika, velmi zachovalý. Ohromný dojem. Zastavujeme se v Antalya a procházíme přístavem, bazarem, kupujeme čaj, cukroví, měníme peníze, jsme zmořeni vedrem. Zajíždíme do Termesos, nedobytného antického města ve skalách. Ani Alexandr Veliký tu nepochodil. Zato zub času ano. Jsou tu zbytky hradeb, amfiteátr, Hadriánův chrám, skalní hroby a nekropole se stovkami sarkofágů. Nocujeme v kempu v borovém lese. Přesuneme se do Phaselis, zajímavého archeologického místa. Divadlo, chrám, lázně, akvadukt a nádherné pláže. Plaveme a sluníme se. Odpoledne jsme v Kekově, spíme na palubě lodi nad potopeným městem, hvězdy svítí, voda světélkuje. Plaveme do jeskyně. Projíždíme nad Lýckým městem, které je pod vodou. Ve městě Myra je amfiteátr, hrobky ve skále, nedaleko chrám sv. Mikuláše, který zde kdysi skutečně žil. Kempujeme pod tureckým Olympem 2472 m. Večer ženeme 4 km na Chimery, ze skal tu uniká metan, který se sám vznítí a světélkuje. Chrti lezou na vrchol Olympu přes cedrové lesy, já to vzdávám, neboť mi vrže koleno z letošního enormního lyžování. Dvakrát Savojské Alpy, Jeseníky, Jizerky a navíc Sovinecko na běžkách. Tak ležím celý den na pláži a je mi dobře. Přejíždíme až k Pamukale, kemp hrůza, bazén plný žab, v noci koncertují, ráno se přidávají kohouti a psi. Na zemi všude plno moruší, latríny přetékají, majitel raději prchá. Zato ráno pohádkově bílé travertinové terasy. Koupeme se v jezírku v termální vodě. Procházíme ruiny města Hierapolis, nekropole, amfiteátr, agora. Úmorný přesun k Egejskému moři je vykoupen nádherným kempem. Stavíme stany pod blahovičnický, evropské záchody, krásná pláž. Toulavý pes sebral Ivě tašku s doklady a nechtěl ji pustit, až asi po 400 metrech. Děvčica se proběhla a málem pokořila rekord Kratochvílové. Jedeme do Dresu, velmi rozsáhlých trosek antického města. Knihovna, amfiteátr, chrám, agora, latríny, nevěstinec, prostě nádhera. Nedaleko se nachází trosky chrámu bohyně Artemis, jednoho z divů světa. Blízko je Trója, jedno

z nejslavnějších prehistorických měst. Díky Homérovi a jeho Ilias a taky archeologovi Heinrichu Schliemannovi, který zde našel několik zlatých pokladů se stala Trója nesmrtelnou. Taky jsem si vlezl do dřevěného trojského koně. Trajektem plujem přes Dardanely. Spím pod širákem. Fotíme nádherný západ slunce. Ráno jsme na Gallipolském bojišti z I. světové války. Spojenci tu dostali od Turků výprask. Vojáci si byli jisti hladkým vítězstvím, koupali se dva dny v moři a Turci zatím přemístili a strojovými puškami kosili muže. Ve stánku kupuji pěknou keramickou žehličku a Aladinovu lampu. Poslední koupání v moři a znovu Edičně. Památky už známe z cesty sem, tak utrácíme poslední liry za čaj a voňavé mýdlo. Pozoruji jak školáci nastupují na školním dvoře, hrají hymnu, spouštějí vlajku a teprve pak mají rozchod. Vlezu zvědavě do školy, samá vlajka a portrét Ataturka. Prohlížím třídy, chodby, nástěnky. Uklizečka mě táhne do ředitelny, hostí mě čajem, sbíhají se učitelky a když zjistí, že jsem jejich kolega, vyptávání nemá konce. Za chvíli se za mnou trousí další Češi. Domlouváme se anglicky a bulharsky. Jejich pohostinnost je obdivuhodná. Vůbec netušili, že původně jsme tam šli vykonat malou potřebu, což se nám nakonec povedlo. Ale ta neplánovaná inspekce byla velmi poučná, ale i zábavná. Anglicky moc neumím, takže přišla na řadu i pantomima. Ještě noc v Plovdivu. Srbové nás tradičně nechali čučet na hranicích a pak už to šlo přes Maďarsko, Slovensko. V Bratislavě nás opouští Angelika a v Brně je konec. Kudrna opět nezklamal, bylo to úžasné, téměř bez chybičky, až na tu kuchařku.

Pedro